

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.494 van 25 maart 2003
in de zaak A. 116.556/XIV-8496.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. BETZ,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 31

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, op 8 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. BETZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, is België binnengekomen op 8 november 2001 en heeft zich op 9 november 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 21 november 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 januari 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Benin City (Edo State) maar woonde u van jongsaf in Kano (Kano State). U woonde bij uw vader. Toen u daar op 12 oktober 2001 in de kerk - u bent een christen - aan het schoonmaken was, kwam uw buurman J. u melden dat moslims uw vader thuis gedood hadden. Samen met de acht vrienden in wier gezelschap u was, ging u naar het huis van uw vader en vond er hem dood op de grond. Daarna ging u samen naar de moskee, stal er wapens en ging het gevecht met de moslims aan. Daarbij kwamen zeven moslims en vier van uw vrienden om. Daarop staken u en de overblijvende vrienden de moskee in brand en vluchtten daarna de bush in, waar jullie twee nachten doorbrachten. Op 13 oktober namen jullie opnieuw aan gevechten tegen moslims deel, waarbij dit keer geen doden maar alleen gewonden vielen. De volgende ochtend gingen jullie samen naar het huis van één van u, S.. Diens vader zei dat jullie gezocht werden door moslims en de politie omwille van de gevechten en omdat jullie de moskee in brand gestoken hadden. Toen S. vader op 12

oktober in het huis van uw vader was gaan kijken, had hij er immers het bezoek van de politie ontvangen, die verklaarde u te zoeken. 's Nachts bracht S. vader u naar de haven, waar u twee dagen later aankwam en waar hij u op een schip zette. Op 8 november 2001 kwam u in België aan. U vroeg er de volgende dag asiel aan.

U maakte niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat. U stelde door de moslims en de politie gezocht te zijn omwille van uw deelname aan de strijd tegen de moslims in Kano op 12 en 13 oktober 2001. Vooreerst echter ondermijnen verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 13 november 2001, punt 42) dat u en uw vrienden op 12 oktober 2001 na het vernemen van de moord op uw vader, eerst naar de moskee gingen, waar jullie voor de gewapende moslims op de vlucht sloegen, daarna naar uw huis gingen waar u uw vader dood aantrof, en daarna opnieuw naar de moskee togen waar het gevecht plaatsvond dat zeven doden aan hun kant en vier aan de uwe opleverde; en dat u de volgende dag de moskee in brand stak in een reactie tegen nieuwe gewelddaden van de moslims. Volgens uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal daarentegen (dd. 18 december 2001, p. 1 - 2) gingen jullie na het vernemen van de dood van uw vader meteen naar uw vaders huis, trokken jullie daarna naar de moskee waar het aangehaalde gevecht plaatshad, en staken jullie daarop - dezelfde dag dus - de moskee in brand. De man met de Mercedes-Benz die op 12 oktober 2001 onder uw ogen met zijn gezin door de moslims werd afgemaakt, was volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van de Ebo-etnie; ten aanzien van het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat u niet wist of hij een Ebo- of een Benin-christen was (p. 2). Tijdens deze laatste verklaringen legde u dan weer relatief omstandig uit hoe S. vader wist dat de politie u zocht: de politie kwam daar op bezoek toen hij er bij uw dode vader was (p. 2); tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken had u daarentegen beweerd niet te weten hoe hij wist dat u gezocht werd. Behalve door deze tegenstrijdige verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ook op de helling gezet door de verwardheid en vaagheid van sommige van uw verklaringen. Zo vertelde u tijdens uw tamelijk gedetailleerde relaas van de gebeurtenissen van 12 en 13 oktober 2001 aanvankelijk (gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, p. 1 - 2) niets over de brandstichting in de moskee na de dood van uw vier kompanen en evenmin over de gevechten van 13 oktober waar u aan deelnam - over deze dag zei u aanvankelijk alleen dat u toen ergens in de straten 'neerzat' -; deze feiten vermeldde u pas daarna, hetzij na een gerichte vraag, hetzij naar aanleiding van het relaas over de beschuldiging die de politie tegenover S. vader aan uw adres uitsprak. Voorts zijn uw beweringen dat de Yoruba 's moslims zijn en dat de Nigeriaanse president Obasanjo een moslim is, pertinent onjuist: de Yoruba 's maken de meerderheid in het grotendeels christelijke zuiden van Nigeria uit, en president Obasanjo is zulke christelijke Yoruba.

Verder wordt de door u ingeroepen vrees gerelativeerd door de vaststelling dat in uw verklaringen geen daadwerkelijke vervolging naar voren komt - u maakte alleen gewag van de vermelde mededeling door S. vader, maar de geloofwaardigheid daarvan wordt door de vaagheid van uw verklaringen aangetast - alsook door het feit dat uw vermelde activiteiten in de religieuze strijd zich kennelijk tot twee dagen, 12 en 13 oktober 2001, beperkten. Het kan ten zeerste worden betwijfeld of u buiten Kano, in andere en met name christelijke delen van Nigeria, hierom vervolging te vrezen zou hebben.

Bij gebrek aan documenten kan uw ware identiteit noch uw reisweg worden nagegaan. Ten slotte bevat het verzoekschrift van uw raadsman dd. 22 november 2001 tot instelling van een dringend beroep, geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“Eerste middel: schending van de rechten van verdediging, van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel

II. MIDDELEN TOT Vernietiging

1. Afwezigheid van een tolk

Verzoeker vroeg uitdrukkelijk, conform art. 51/4 en 57/20 Vreemdelingenwet om de aanwezigheid van een tolk bij zijn verhoor voor het CGVS; (stuk 3)

Zoals blijkt uit de hoofding van de beslissing van het CGVS was er, ondanks het verzoek, geen tolk aanwezig bij het verhoor; (stuk 5)

Het CGVS heeft op geen enkel ogenblik, voorafgaand aan het verhoor, te kennen gegeven dat verzoeker zelf moest voorzien in de bijstand van een tolk; (stuk 3)

Het CGVS heeft door haar handel(s)wijze het vertrouwens- en het voorzorgsbeginsel miskend;

Het CGVS had, in het kader van het behoorlijk bestuur, minstens de plicht verzoeker te verwittigen dat er geen tolk aanwezig zou zijn bij zijn verhoor, zodat hij tijdig het nodige had kunnen doen om zelf te voorzien in de bijstand van een tolk;

Het CGVS heeft dus het vertrouwen en de rechtmatige verwachtingen van verzoeker geschonden;

Door de afwezigheid van een tolk ontstond er een danige miscommunicatie tussen de ondervrager en verzoeker, zodoende dat de door de ondervrager opgestelde nota 's en de daaropvolgende motivatie van de beslissing, op generlei wijze de juiste weergave is van hetgeen verzoeker verklaarde;

De rechten van verdediging van verzoeker werden duidelijk geschonden;

Verzoeker werd in de fase voorheen, i. e. tijdens zijn verhoor door de DVZ wel verhoord door een persoon die het Engels machtig was;

De continuïteit in het onderzoek naar de asielaanvraag van onderzoeker werd zodoende eveneens in het gedrang gebracht doordat in de daaropvolgende fase voor het CGVS geen tolk aanwezig was en de ondervrager zelf de Engelse taal niet machtig was;

Het is dan ook niet verwonderlijk dat belangrijke problemen plaats hebben gevonden betreffende het begrip van de uiteenzetting van verzoeker aan het CGVS, aangezien de ondervrager de Engelse taal niet machtig was;

Dienvolgens, kan het CGVS de motivering van haar beslissing niet gronden op de tegenstrijdigheden die volgden uit een vergelijking tussen enerzijds het verhoor dat was uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, en anderzijds dat van het GCVS (CGVS) dat gebeurde zonder de aanwezigheid van een tolk;”;

3.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat door het feit dat tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen tolk aanwezig was, haar rechten van verdediging werden geschonden en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig te werk is gegaan;

3.1.2.2. Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat het verzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Engels is verlopen en dat verzoeker na afloop van het interview verklaarde dat hij alle vragen goed begrepen had en geen opmerkingen meer wenste te maken; dat bijgevolg bezwaarlijk kan gesteld worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan communicatieproblemen; dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, deze niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat, in het raam van de door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stelen op een correcte feitenvinding; dat ten slotte dient opgemerkt dat verzoeker niet aantoont hoe de continuïteit van het onderzoek in het gedrang werd gebracht; dat hoger werd uiteengezet dat verzoeker zijn relaas heeft kunnen doen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hij uitdrukkelijk verklaarde alle vragen te hebben begrepen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“Tweede middel: schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29.7.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980

2. Geen tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker ondermijnen

Eerst en vooral dient te worden herhaald dat de tegenstrijdigheden die het CGVS meent te kunnen ontwaren het gevolg zijn van haar eigen optreden, met name door de afwezigheid van een tolk;

Verder wijst verzoeker erop dat tegenstrijdigheden van ondergeschikt belang, niet volstaan om tot bedrieglijkheid en/of ongeloofwaardigheid van de aanvraag te besluiten;

De tegenspraken in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker raken niet aan de geloofwaardigheid van de essentiële gegevens van het verhaal van de aanvrager. De strekking van die tegenstrijdigheden moet worden beoordeeld in functie van het geheel van de verklaringen van de asielzoeker. Van bij zijn verhoor op de Vreemdelingendienst heeft verzoeker een precies, gedetailleerd en omstandig verhaal gedaan aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land te ontvluchten. Hij heeft dergelijk verhaal herhaald in het dringend beroep en naar aanleiding van zijn verhoor op het CGVS. Het is gebleken dat zijn verhaal samenhangend is en dat zijn verklaringen standvastig zijn gebleven, niet alleen aangaande de hoofdzaak van de door hem verhaalde gebeurtenissen, doch ook aangaande talrijke details en de juiste omstandigheden die betrekking hebben op die gebeurtenissen. De tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal ontwaarde zijn onvoldoende om het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag vast te stellen. (R.v. St. nr. 69.217, 28 oktober 1997, Rev. dr. étr. 1997, 551; T. Vreemd. 1998, 36; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000) en R.v. St. nr. 85.806, 3 maart 2000, RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be>)

Veel van wat verzoeker in zijn tweede verklaring vermeldt, had hij in zijn eerste verklaring ook al ter sprake gebracht, maar dit werd niet correct vertaald;

Het kan toch niet zijn dat verzoeker het slachtoffer wordt van een verkeerde interpretatie van zijn woorden door (de) het CGVS;

Het middel van verzoeker bestaat in een schending van bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur, in een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten alsook in een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, in de mate dat de foutieve of tegenstrijdige verklaringen die het CGVS aan het licht brachten verklaart worden door de afwezigheid van de nochtans gevraagde tolk en bovendien slechts van verwaarloosbare aard zijn en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker niet aantasten;”;

3.2.2. Overwegende dat uit het verzoekschrift ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren; dat uit een nalezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tal van tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd; dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om deze ongerijmdheden weg te werken; dat bij de bespreking van het eerste middel reeds gesteld dat deze tegenstrijdigheden niet kunnen toegeschreven worden aan vermeende communicatieproblemen, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon besluiten tot het bedrieglijk verklaren van verzoekers aanvraag; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert:

“Derde middel: schending van de Conventie van Genève
3. Gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève
De christelijke gemeenschap waartoe verzoeker behoort, is een minderheidsgroep in Nigeria die niet kan rekenen op enige bescherming van de politiediensten, die integendeel gebrutaliseerd wordt door deze diensten.
Verzoeker mocht dit aan de lijve ondervinden;
De vermeende hiaten, foutieve verklaringen en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker worden ofwel verklaard door de afwezigheid van een tolk, ofwel zijn ze niet van die aard dat getwijfeld kan worden aan de oprechtheid en juistheid van het relaas van verzoeker;
Hieruit volgt dat de CGVS niet doeltreffend geoordeeld heeft of de elementen, aangevoerd door verzoekers, inderdaad het relaas van verzoekers staven, stellende dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat;
Dat er niet getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers en dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat;
Dat een grondig, en uiteraard regelmatig onderzoek, naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker zich opdringt;”;

3.3.2. Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen welk artikel van de Conventie van Genève hij geschonden acht; dat het derde middel niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig maart tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.